

стилаше обгорѣлата отъ есенното слънце мера, а по натакъ се чернѣха засѣтитъ съ зимница ниви. Нѣколко воловарчета се боричкаха. А по настрана бѣ седнало едно момченце. То не участвувахе въ играта, а бѣше вдълбочено въ нѣкакво занимание, което пжтницитъ не можеха да разбератъ.

— Гледай и децата станаха други. Не е като едно време, — каза бай Петко. — Вижте онова хлапе. Не играе, като другитъ деца, а се замислило, сякашъ е старецъ.

Въ отговоръ на думитъ му Станчо викна:

— Ей, юнакъ, я ела насамъ.

Всички деца се огледаха, но само момченцето, за което се отнасяха думитъ, стана и тръгна къмъ селянитъ.

— Добъръ день, — поздрави то и застана смирено и почтително.

— Какво се бѣше замислилъ?

— запита Станчо. — Защо не играешъ съ другарчетата си?

— Четѣхъ си една книжка. Защо ми е да играя? Каква полза ще имамъ отъ играта?

— Браво, — викна Станчо тържествуващъ, — видѣ ли, бай Петко, едно дете ти каза това. Разбра ли, че и децата сами искатъ да се учатъ?

— Какъ се казвашъ, момченце? — попита свещеникътъ.

— Киро.

— Кой те научи да четешъ?

— Баща ми!

— Какво работи баща ти?

— Говедаръ е. Пъкъ азъ паса теленцата.

Сега и бай Петко бѣше удивенъ: синътъ на единъ говедаръ да знае да чете! Чудно нѣщо!

— Ти не си за говедаръ, — каза той и ласкаво погледна детето. — Даскалъ трѣбва да станешъ!

— Бихъ станалъ даскалъ, но нѣма кой да ме услови.

— Много си малъкъ още, — засмѣ се Станчо.

— Малъкъ ли? — обидено отвърна Киро, — тъкмо на дванайсетъ години съмъ. И какво значатъ годинитъ? Нали знамъ да чета и да пиша? И другитъ ще мога да уча!

Петнайсетъ дни по късно, въ края на октомврий 1848 г., малкиятъ Киро бѣ повиканъ отъ чорбаджията на село Коевци бай Петко да учи селскитъ деца. Условиха го за 115 гроша.

Тогава той бѣше най-малкиятъ учителъ въ цѣла България.

Но още тогава започнаха да го наричатъ бачо Киро. Защото и по-старитъ го почитаха и по-ученитъ го обичаха. А когато порастна, той стана чувовень борецъ за свободата на своя поробенъ народъ.

Свѣтлозаръ Димитровъ